

fremgaar, at Venstre ønsker Sagen i Udvalg, skal jeg ikke trætte det høje Tings Medlemmer med at holde lange Taler. Det vil jo ogsaa være vanskeligt for ikke at sige umuligt at fremkomme med noget nyt. Derfor skal jeg afholde mig fra at komme ind paa Enkeltheder her, idet jeg i det hele og store vil henholde mig til den højtærede Udenrigsministers Forelæggelsestale, i hvilken han efter min Mening har gjort fyldigt Rede for Sagen.

Det forekommer mig, at der navnlig er to Spørgsmaal, som maa være afgørende for, hvordan man skal stille sig. Det er for det første Hensynet til den grønlandske Befolknings Interesser og det gode Forhold overfor Norge, om man mener, at disse Hensyn bliver bedst varetaget ved at vedtage denne Overenskomst eller ved at forkaste den. Dér forekommer det mig, som det har forekommet hele Delegationen, at begge Dele sikres bedst ved Traktaten. Der har jo været nogen Uenighed om Rettighederne, men da vi fra den danske Stats Side vil have Vanskelighed ved at kontrollere, hvad der sker, og øve en betryggende Beskyttelse, bl. a. paa Grund af, at Afstandene er saa store og de klimatiske Forhold saa vanskelige, forekommer det mig, at Overenskomsten, som man naturligvis maa gaa ud fra vil blive respekteret, vil være en Betyggelse for den grønlandske Befolknings Interesser og naturligvis ogsaa yderligere vil forbedre det gode Forhold mellem de to Lande, Danmark og Norge.

Det andet Spørgsmaal, der har været stærkt fremme i Debatterne, er, om vi ved Traktatens Vedtagelse i nogen Maade giver Afkald paa vor Højhedsret, eller denne bliver mindre, end den hidtil har været. Nu forekommer det mig, at denne Sag ligger ganske klar. Derved at det er Norge, der har henvendt sig til Danmark om en Forhandling, synes det mig, at Norge har anerkendt vor Højhedsret, og der er efter min Mening heller ikke noget i Overenskomsten, som i mindste Maade afkræfter dette. Den forrige Regering valgte en Delegation, som har forhandlet med en Delegation fra Norge, vore delegerede har været enige om at anbefale den Betænkning og det Forslag til Traktat, der foreligger for os, og denne Traktat er vedtaget af det norske Storting. Derfor synes det mig, at

det vil være lidet værdigt for os, hvis vi desavouerer denne Delegation, uden at der er tvingende Grund dertil, og saadan tvingende Grund forekommer det os ikke er til Stede. Alle fire Partier har været repræsenteret i Delegationen, denne er kommet med enstemmig Indstilling, og vi fra vor Side har ikke mindste Grund til at desavouere vort Medlem af Delegationen. Vi slutter os fuldt og helt til, hvad han og Delegationen som Helhed har udtalt om Sagen. — Med disse korte Bemærkninger vil jeg paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til hurtig Fremme i det høje Ting.

Ellinger: Jeg vil begynde med i Anledning af en Bemærkning af den ærede Ordfører for Venstre at udtale, at det ikke er saaledes, at de fire delegerede er Repræsentanter for de fire Hovedpartier paa Rigsdagen. Det er fire Privatmænd, som den forrige Regering har udnævnt til delegerede, dels Rigsdagsmænd, dels Ikke-Rigsdagsmænd, og vort Parti har ikke haft nogen som helst Indflydelse paa, hvem der skulde sidde i Delegationen som Medlem af det konservative Folkeparti.

Det er nødvendigt, at det foreliggende Forslag til Overenskomst ses paa historisk Baggrund, og jeg skal derfor tillade mig at ridse denne op i store Træk.

Den endelige Opgørelse mellem Danmark og Norge efter Adskillelsen i 1814 er sket ved følgende af det norske Storting den 29. Maj 1821 vedtagne Beslutning: „Stortinget vedtager og erkender paa Norges Vegne at betale 3 Mill. Rgd. som Andel i det forrige dansk-norske Monarkis Statsgæld, og hvorved saaledes alle gensidige Fordringer i Anledning af Foreningen mellem Danmark og Norge skal være og blive aldeles op- og afgjort.“ Herved er Spørgsmaalet om Norges Ret til Grønland afgjort. Suveræneteten er herved gennem en Stortingsbeslutning erkendt at tilhøre Danmark. Ved Kielerfreden i 1814 opfyldtes Carl Johans Krav om af Fællesmonarkiet Danmark og Norge, der bl. a. havde Grønland som Biland, at faa afstaaet Norge. Dermed mentes Kongeriget Norge, hvad der ogsaa klart fremgaar af Fredstraktatens § 4, der opregner, hvad Norge bestaar af. Alle Bispedømmer og Stifter nævnes; det forstærkes yderligere ved, at der efter denne